

Въ висши кръгове живѣ ти,
И, безъ да ти кажемъ : слязъ !
Ти насъ, мравкитѣ, почете
И слѣзна при насъ.

Но о графъ, слѣдъ честь такава
Много стана грубъ и дивъ ;
Човѣщин'та повелява
И на графътъ да ѣ учтивъ.

Нашъ языкъ слухътъ ти вреди,
Наш'то име те гнѣви ;
Ти ни казвашъ : самоѣди !
Плюйшъ възъ нашитѣ глави !

Съ насъ живѣйшъ, но съ насъ не си ти.
Чужда ти е тасъ земя,
Що те съ хлѣбътъ си насити,
Що радушно те прия,

Кога ти, — сюрмахъ — скиталецъ,
Се представи намъ ;
Псувай тосъ народъ — страдалецъ !
Псувай ! Нѣма срамъ !

Бжди графъ, баронъ ил' папа,
Бжди нѣмецъ сладкорѣкъ,
Но о ! Графе съ душа сляпа,
Бжди малко и човѣкъ !

Това племе недостойно
Остави го, тѣ си правъ :
Тебъ безъ насъ ще ѣ по-спокойно
И намъ по-добрѣ безъ графъ !